

ע"פ 41069/12/17 - ט.פ. נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"פ 41069-12-17 פ' נ' מדינת ישראל
לפני: כבוד הנשיא אברהם טל - אב"ד
כבוד השופטת דנה מרשק מרום
כבוד השופטת נאוה בכור

המערער
נגד
המשיבה

מדינת ישראל

פסק דין

1. נגד המערער הוגש כתב אישום בת"פ 14717-04-16 (בית משפט השלום בראשל"צ) בגין איומים שהשמיע בשיחה עם המתלוננת, עו"ס בלשכת הרווחה בהרצליה, שטיפלה במשפחתו בכל הקשור להסדרי ראייה בינו לבין בתו ד.פ., ביום 30.3.16, שעל דבר קיומה אין מחלוקת.

2. על פי הנטען בכתב האישום, איים המערער על המתלוננת בכך שאמר לה "אם אני ממש רוצה אני יכול לפגוע בה (בבת), אני יכול אפילו, אני לא רוצה לדבר על להרוג אותה. ביום שבת אני יכול, אני לא אעשה את זה, אל תדאגי..."; "הנה אני אומר לך גם אותך אם הייתי רוצה ממש, הייתי יכול להרוג, אני יכלתי אני יכלתי, אני לא עושה את זה... זה לא היה בעיה, הייתי מכניס איזה סכין לרווחה, הייתי אצלכם ברווחה בהרצליה היום, אני לא יודע אם אנחנו יכולים להיפגש אבל אז יכלתי להרוג אותך, אולי גם את ש' אילו יכלתי, הייתי מכניס איזה סכין או משהו..."; "... בבוא היום... הלואי שאני אהיה שם... ואני אהיה שם ללמד עליך קטגוריה"; "... אני יכול אני יכול לרצוח את ד.פ. (הבת) בשבת... יכולתי גם לרצוח אותך. גם את אבא שלי אני יכול לרצוח, הוא בן אדם בן 84, זה קל, זה אפילו לא קשה...".

3. לטענת המאשימה בפני בית משפט קמא, ולטענת ב"כ המשיבה בפנינו, איים המערער על המתלוננת לפגוע בגופה ובחירותה ולפגוע בגופם ובחירותם של אביו ובתו כדי להפחידם או להקניטם.

4. המערער הודה בעובדות המפורטות ברקע לכתב האישום, בכך שהתקשר למתלוננת כדי לשוחח איתה, הם שוחחו במשך 27 דקות, אך, לטענתו, מטרת דבריו הייתה להסביר למתלוננת מדוע הוא לא מסוכן לבתו והציטוטים של דבריו, כפי שמופיעים בכתב האישום, הם ציטוטים חלקיים בלבד, שמוציאים את דבריו מהקשרם והם אינם כוללים את ההסבר שמסר לאמירתם באופן היוצר מצג שווא.

המערער טען כי המאשימה בחרה לצטט מתוך השיחה רק חלקי משפטים ובדבריו לא הייתה משום

כוונה לאיים או להקניט.

5. בית משפט קמא הרשיע את המערער באיומים כנטען בכתב האישום, והערעור מכוון כלפי הכרעת הדין והרשעת המערער במיוחד לו בלבד.

6. במסגרת הודעת הערעור, ובפתח הדיון בפנינו, עתר ב"כ המערער שבית משפט זה ישמע את הקלטת נושא כתב האישום, שכן, לטענתו, בית משפט קמא לא שמע את הקלטת, בניגוד למה שנכתב בהכרעת הדין, ולא יכול היה לעמוד על טון הדברים שאמר המערער, שיש בו כדי לאיין את כוונת האיום ו/או ההקנטה שיש בהם.

7. לאחר שעיינו בהודעת הערעור, לרבות בבקשה שנשמע את קלטת השיחה שנמשכה 27 דקות, לאחר שעיינו בהכרעת הדין של בית משפט קמא ובתמליל הקלטת שהוגש בהסכמה, החלטנו שאין כל נימוק שנשמע בעצמנו את קלטת השיחה, למרות שהמערער גייס אמצעים כדי שנוכל לעשות זאת, שכן די בהתרשמות בית משפט קמא מקלטת השיחה, שאותה שמע, ובכתוב בתמליל של כל השיחה, ולא רק בקטעים שלטענת המאשימה הם קטעי האיום, כדי להגיע למסקנה הנוגעת למהימנות דברי המתלוננת בכל הקשור לתוכן השיחה ולהתייחסותה לדברי המערער במהלכה.

מהנימוקים הנ"ל דחינו את בקשת המערער, כפי שבאה גם בדברים שכתב ב"הודעה" שהגיש לבית המשפט לאחר תום הדיון בערעור.

הכרעת הדין של בית משפט קמא

1. בית משפט קמא תיאר נכונה בפתח הכרעת דינו המפורטת את גדר המחלוקת בין הצדדים, כפי שעלתה גם מהודעת הערעור ומטיעוני ב"כ הצדדים בפנינו, והיא האם הציטוטים מתוך השיחה הם מגמתיים, שיוצרים מצג שווא לגבי תוכן דברי המערער, כטענתו, האם יש בדברי המערער משום איום או הקנטה והאם המערער התכוון לאיים על המתלוננת או להקניט אותה, כטענת המאשימה.

2. בפתח הדיון וההכרעה מתאר בית משפט קמא את הרקע הכללי לשיחת הטלפון נושא כתב האישום, שהייתה אחת משיחות טלפון רבות בנושא הסדרי הראיה של המערער עם בתו, שהתנהלו בינו לבין המתלוננת.

במהלך הדיונים בפני בית המשפט לענייני משפחה הרבה המערער להתקשר למתלוננת כדי שתגיש תסקיר לבית המשפט למשפחה ותשנה את המלצותיה בכל הקשור להסדרי הראיה, למרות שהמתלוננת אמרה לו שאין בכוונתה לעשות כן ושיפסיק ללחוץ עליה.

לאחר השיחה נושא כתב האישום, החליט בית המשפט לענייני משפחה להפסיק את הסדרי הראיה בפיקוח הוריו של המערער והם מתקיימים בפיקוח עובדי לשכת הרווחה בהרצליה.

3. באשר לשיחת הטלפון בין המערער למתלוננת, קבע בית משפט קמא, לאחר שקרא את מלוא התמליל שתיעד את השיחה והאזין לדיסק שבו היא נשמעת, כי לא היה טעם לצטט בכתב האישום את מלוא הדברים שאמר המערער במהלך השיחה ודי היה בציטוט החלקי של דבריו, שלא היה בו משום הוצאת דברי המערער מהקשרם.

4. בית המשפט קמא דחה את דברי המערער שדבריו הוצאו מהקשרם, שכן הוא לא גיבה אותם בהפניות כלשהן וגם בתוכן השיחה, כפי שהובא על ידי בית משפט קמא בסעיפים 7-12 להכרעת הדין, יש כדי לסתור את טענתו.

5. עיון בתמליל השיחה ובדברים שהובאו על ידי בית משפט קמא מתוכה, מעלה כי בפתח השיחה התרעם המערער על תוכן התסקיר שהגישה לשכת הרווחה לבית המשפט לענייני משפחה, ולאחר שהמתלוננת הבהירה לו שלא תשנה את המלצותיה, אלא אם הוא יעבור אבחון לגבי מצבו, אמר המערער שאין לו כסף לשלם עבור האבחון וביקש לשלוח הודעה לבית המשפט שלשכת הרווחה היא שתממן אותו.

המערער טען בפני המתלוננת שהעובדה שהוא רואה את בתו פעם בשבועיים למשך 5 שעות גורמת סבל לכל המשפחה וביקש ממנה להודיע לבית המשפט כי גרושתו מתעמרת בו והגישה נגדו תביעה אך המתלוננת סירבה לעשות כן.

לאחר מכן אמר המערער את הדברים המופיעים בכתב האישום לפיהם אם הוא היה רוצה לפגוע בבתו, הוא יכול לעשות כן בשבת הקרובה אך הוא לא יעשה זאת.

6. בהמשך הדברים המפורטים בסעיף 8 להכרעת הדין, העלה המערער תכנים שלדעת המתלוננת היו ביזריים ומטרידים והם מאוד הדאיגו אותה, כפי שאמרה למערער במהלך השיחה ביניהם, מהנימוקים המפורטים בסופא סעיף 8 להכרעת הדין.

7. לאחר הדברים הנ"ל חזר המערער וטען בפני המתלוננת שהוא יכול להרוג אותה, את בתו ואת אביו, וסייג את דבריו בכך שהוא לא יעשה זאת (ראה סעיף 9 להכרעת הדין).

המתלוננת, מצידה, הפגינה אהדה כלפי תחושותיו הקשות של המערער, שהוא מטיח בה לפיהן היא ולשכת הרווחה פועלים נגדו.

בנוסף, הבהירה המתלוננת למערער שדבריו מדאיגים אותה כדי שיפסיק אותם אך המערער לא פסק

מלהעלות תכנים שהדאיגו את המתלוננת. לקראת סוף השיחה, כשהמערער המשיך בהעלאת תכנים שהדאיגו אותה, ניסתה המתלוננת לברר איתו למה הוא מתכוון כדי להעריך את מסוכנותו ותשובותיו לא גרמו לכך שדאגתה הוסרה.

8. בית משפט קמא דחה, תוך תיאור מהלך השיחה בין המערער למתלוננת, את טענתו שהמתלוננת ניסתה "למשוך אותו בלשון", שכן תוכן השיחה, כפי שהובאה בסעיף 11 להכרעת הדין, מעלה שהמתלוננת ניסתה מספר פעמים להפסיק את השיחה בינה למערער, ללא הצלחה, ועל מנת להרגיע אותו היא המשיכה לדבר איתו.

הדברים המצוטטים בסעיף 11 להכרעת הדין מלמדים כי המתלוננת לא ניסתה "למשוך" את המערער בלשונו והם תומכים דווקא בטענת המערער בחקירתו הנגדית לפיהם המתלוננת רצתה לפחות 4 פעמים להפסיק את השיחה ביניהם.

9. אם לא די בדברים הברורים והמרומזים של המערער למתלוננת במהלך השיחה עד אותו שלב, הרי יש בדברי המתלוננת למערער, כפי שמובאים בסעיף 12 להכרעת הדין, כדי ללמד על מצבה הנפשי של המתלוננת במהלך השיחה. המתלוננת הבהירה למערער שדבריו מדאיגים אותה על מנת שיפסיק אותם, ובדברים שאמרה המתלוננת למערער, כאשר ניסתה לברר מה כוונת הדברים שאמר לה עד כה, יש כדי להצדיק את קביעת בית משפט קמא שהיא לא התכוונה לעודד אותו להמשיך בדברים המאיימים או "למשוך" אותו בלשונו.

10. בית משפט קמא לא התעלם מכך שבדיסק עליו הוקלטה השיחה, כפי שתומללה, לא מופיעים הדברים שלטענת המתלוננת אמר לה המערער ולפיהם ישנו אב ששרף את שלושת ילדיו במרכז קשר וגם הוא יכול לעשות זאת, אך לא יעשה זאת.

עם זאת, קבע בית משפט קמא שאין בדברים אלה, שנמסרו בהודעתה של המערערת 5 ימים לאחר קיום השיחה, כדי לפגוע במהימנותה או כדי להביא למסקנה שהתכוונה להעצים את תוכן התלונה, שכן גם על פי דברים אלה המערער אמר מיד לאחר אמירתם שהוא לא ישרוף את בתו ואת אביו, כפי שעשה אותו אב.

11. בית משפט קמא לא התעלם מטענות המערער ובא כוחו, בדבר השיהוי בהגשת תלונת המתלוננת במשטרה.

אין מחלוקת כי תלונת המתלוננת נמסרה 5 ימים לאחר השיחה נושא כתב האישום אך בהסבר שנמסר לשיהוי זה על ידי המתלוננת בבית משפט קמא, כפי שהוא מובא בסעיף 14 להכרעת הדין, כולל הפעולות שעשתה בקשר לאותה שיחה (משלוח מכתב לפקיד הסעד המחוזי, התייעצות עם ראש הצוות ועם ראש המחלקה שלה לגבי הפעולות שעליה לנקוט בקשר לשיחה וחוות הדעת של אותם גורמים

לפיה עליה להגיש תלונה במשטרה), יש כדי להביא למסקנה שאין בשיהוי כדי ללמד על תוכן הדברים הלא מאיימים שאמר המערער או על כך שהמתלוננת לא חשה מאוימת בעקבות השיחה.

אם המתלוננת לא הייתה רואה בדברים שאמר לה המערער בשיחה נושא כתב האישום משום איום ולא חשה בפחד מהם, היא לא הייתה פועלת כפי שפעלה, כמתואר בסעיף 14 להכרעת הדין, שכן היא לא הגישה תלונה למרות שהמערער התבטא כלפיה בצורה חריגה, כינה אותה בכינויים לא מקובלים וקילל אותה במהלך שיחות קודמות, מאחר וסברה שדבריו נובעים מתוך מצוקה וכעס מצטברים.

הסבר המתלוננת לפיו בעקבות אותה שיחה היא חשה סכנה לעצמה, לבתו של המערער ולאביו, ומתוך אחריות אליהם, היא החליטה שאינה יכולה להתעלם מהדברים נושא כתב האישום והגישה תלונה, התקבל כמהימן על ידי בית משפט קמא.

12. בית משפט קמא קבע שאופן פעולתה של המתלוננת במקרה נושא כתב האישום, מצביע על התנהגות אחראית ומקצועית מצידה, ואין בהתנהגות המתלוננת במסירה מאוחרת יחסית של התלונה, כדי ללמד שדברי המערער לא הפחידו אותה.

13. בהמשך הכרעת הדין התייחס בית משפט קמא באריכות לעדות המערער בפניו ולדברים שמסר המערער בשתי ההודעות במשטרה מיום 5.4.16 ומיום 6.4.16 (ראה ת/3 ו-ת/4).

אין בדברים שאמר המערער בעדותו, כהסבר לדברים שאמר במהלך השיחה, כדי לסתור את מסקנת המתלוננת, לפיה המערער התכוון לאיים עליה, על בתו ועל אביו.

דברי המערער שהמתלוננת "משכה" אותו בלשונו סותרים בעליל את הדברים שנשמעו מפיה לקראת סוף השיחה ביניהם. כאשר נשאל המערער בהודעתו ת/3 אם אמר למתלוננת שהוא יכול להרוג אותה, להכניס סכין ללשכת הרווחה ולדקור אותה, הוא השיב בשלילה, ויש בכך כדי לסתור את טענתו בעדותו שהיא "משכה" אותו לומר אותם.

המערער עומת בעניין זה עם הדברים שאמר בהודעתו ת/3 וטען שהיה לחוץ בחקירה ולכן טעה בתשובתו ולאחר מכן הסביר בחקירתו הנגדית שאמר את הדברים בשיחה כ"תיאור מצב" אך ממהלך השיחה עולה שהמשפטים הנ"ל נאמרו הן בלשון עבר והן בלשון עתיד.

14. אין בהסבר שמסר המערער בהודעתו השנייה ת/4 לדברים שאמר למתלוננת בשיחה לפיהם הוא יוכל לפגוע בה ובבתו כדי לתמוך בטענתו שלא התכוון לאיים עליהם.

מעיון בתוכן הדברים עולה כי לא מדובר ברצון של המערער להסביר באופן לוגי מה יכול לקרות כתוצאה מההמלצה שהגישה המתלוננת, דהיינו, ניתוק הקשר בינו לבתו, ולא עולה מהדברים כי הוא ניסה להסביר לה שההמלצה שאביו בן ה-84 יגן על בתו מפניו, היא הזויה.

15. בית משפט קמא קבע, בהסתמך על הפסיקה שהובאה על ידו, כי הדברים שהושמעו באוזני המתלוננת הם דברי איום למרות שהופנו גם כלפי בתו ואביו של המערער, שכן כדי שתתקיים עבירת האיומים המושלמת, די בכך שהמתלוננת קלטה את האיום בשל הכוונה להפחיד אותה בפגיעה באחרים, ללא צורך בהוכחה שהאיומים הושלמו גם כלפי האחרים.
16. למרות שהמערער אמר לאחר דברי האיום שהוא לא מתכוון לממש אותם, אין בכך כדי להצדיק את טענתו שלא הושלם היסוד ההתנהגותי הנדרש בעבירת האיומים, שכן בדברי המערער, כפי שנאמרו למתלוננת במהלך השיחה, היה איום ברור, מפורט ובוטה כלפיה, כלפי בתו של המערער וכלפי אביו. אין בכך שהמערער אמר שהוא לא מתכוון לממש אותם, כדי לבטל את אמירתם ולהגיע למסקנה שהמתלוננת לא הרגישה מאוימת.
- יש בתוכן הדברים שנאמרו בשיחה כדי להביא למסקנה שאדם רגיל היה מרגיש פחד מפני אותם דברים לאור תוכנם.
17. בית משפט קמא, ששמע את הדיסק עליו מוקלטת השיחה, לא התרשם, כפי שמבקשים המערער ובא כוחו להתרשם, בכל הקשור לכוונת האיום של המערער.
18. אמנם כאשר מדובר בעבירת איומים, שהיא עבירה התנהגותית, אין צורך בהוכחת מימוש האיומים או השגת מטרת אמירתם, אך במקרה זה יש בפניות המוקדמות שעשתה המתלוננת לפני שהתלוננה במשטרה ובעובדה שלאחר 5 ימים היא התלוננה במשטרה, כדי להוכיח את השפעת האיומים עליה.
19. במקרה שבפנינו התקיים גם היסוד הנפשי הנדרש להוכחת עבירת האיומים, על פי הפסיקה, והוא מודעות מצד המאיים לטיב מעשיו ולקיום הנסיבות וכוונה להפחיד או לאיים.
- מדברי המערער בהודעותיו במשטרה ובעדותו בבית משפט קמא, עולה שהוא ידע שהוא משוחח עם המתלוננת והיה מודע לתוכן דבריו.
- בית משפט קמא לא קיבל את טענת המערער שדבריו נאמרו מתוך מצוקה וכעס וללא כוונה לפגוע במתלוננת, בבתו ובאביו, שכן ממהלך השיחה ביניהם עולה שהמתלוננת אמרה לו, ולא פעם אחת, כי הדברים שהוא אמר לה בשיחה הם בעייתיים, מדאיגים ומפחידים, ובכל זאת המערער לא הפסיק מאמירת דברים אלה אלא המשיך בהם (ראה עמ' 56, שורות 21-27 וקטעי השיחה המצוטטים שם).
20. גם מערכת היחסים המקצועית בין המערער למתלוננת, והשיחות הקודמות שהיו ביניהם בקשר להסדרי הראיה של המערער עם בתו, מצדיקות את המסקנה לפיה המערער צפה בהסתברות גבוהה שדבריו במהלך השיחה יפחידו את המתלוננת ודי במצב נפשי זה כדי להוכיח את הכוונה הנדרשת להוכחת עבירת האיומים, כפי שפורשה בע"פ 103/88 ליכטמן נ' מדינת ישראל, פד"י מג(3) 373, 386.

נימוקי הערעור

1. העובדה שכתב האישום מבוסס על דברי המערער בקלטת השיחה שהביא המערער למשטרה, דבר שמלמד על חפותו, מחייבת זיכוי בשל הגנה מן הצדק.
2. המתלוננת לא אמרה במהלך השיחה ובהודעתה שחשה מאוימת, ובין השיחה לתלונתה זיהמה את חקירתה בשיחותיה עם אחרים.
3. לאורך כל השיחה המתלוננת לא חשה מאוימת, אלא הקניטה את המערער ואף משכה אותו בלשונו, נהגה כמו "סוכן מדיח" וביקשה להוציא ממנו דבר איום.
4. המתלוננת יוצאת מהשיחה מוטרדת אבל לא מאוימת, היא אומרת שהיא צריכה לחשוב על דבריו.
5. פסה"ד וכתב האישום גורמים עוול ועיוות דין למערער.
- בית משפט קמא לא שמע את הקלטת והתעלם מדברים שייחס המערער למתלוננת, שלא נאמרו בשיחה המוקלטת, ונמנע מלדון במהימנות המתלוננת לצורך הכרעה בטענתה שחששה מהמערער, שלא העלתה בשיחה ובהודעתה במשטרה.
6. ערכאת הערעור מוסמכת להתערב בממצאי מהימנות שקבע בית משפט קמא למתלוננת ולמערער שכן לבית משפט קמא אין כל יתרון עליה.
- גם ללא דברי המתלוננת היה על בית משפט קמא לזכות את המערער על סמך הדברים שאמר בשיחה והתייחסות המתלוננת אליהם.
7. המערער אמר למתלוננת את מצוקותיו ואמר לה שאינו רוצה לפגוע בביתו. וכשאמר לה שאינו מתכוון להילחם עוד ושוקל לוותר על מפגשים עם ביתו, לא מדובר באיומים.
8. הדברים שמסר המערער למתלוננת בתוקף תפקידה כעו"ס חסויים והמתלוננת הפרה את החיסיון כאשר סיפרה עליהם לאחרים והתלוננה במשטרה, ללא ויתור עליו על ידי המערער, ומבלי שיהיה צורך להתלונן במשטרה.

9. במהלך טיעונו בפנינו, שהופרעו מידי פעם על ידי המערער, טען ב"כ המערער שצריך לשמוע את הקלטת ואת טון הדברים של המערער. התמליל מעורר אי נוחות עובדתית ויש בו שגיאות. בקלטת נשמעת המתלוננת מגחכת ומושכת את המערער ובהודעתה אמרה שהמערער אמר לה דברים שלא נשמעים בקלטת. לאור טון הדברים של המערער, אדם סביר לא היה מרגיש מאוים.

10. במהלך טיעונו בפנינו, טען ב"כ המערער שהגשת התלונה לא הצדיקה את הפרת החיסיון. במהלך השיחה המערער חשש שהמתלוננת הובילה אותו למקומות שלא התכוון אליהם, כפי שעשתה, והביא את הקלטת כדי להוכיח שהדברים שעליהם התלוננה הוצאו מהקשרם. אם המערער היה חושב שדבריו בשיחה המוקלטת הם איומים, הוא לא היה מביא את הקלטת למשטרה.

תגובת ב"כ המשיבה

1. יש להסתייג מדברי ב"כ המערער שבית משפט קמא לא האזין לקלטת, למרות שכתב בהכרעת דינו ששמע את הקלטת.

2. הדברים שאמר המערער למתלוננת שהוא יכול להביא למותה ולמות ביתו ואביו אך לא יעשה זאת, הם דברי איומים מובהקים וחמורים.

3. אין לקבל את טענת ב"כ המערער שהמתלוננת לא באה למשטרה כדי להתלונן. שם היא סיפרה על מה שארע מבחינתה והדברים שאמרה שם הם דברי המשך למה שאמרה למערער במהלך שיחתם באשר לתחושותיה הקשות.

אם המתלוננת לא הייתה מרגישה מאוימת, היא לא הייתה פונה למשטרה והדברים שאמרה למערער בתגובה לדבריו בשיחה, הם דברי הרגעה, אך היא מסתייגת מדבריו ומביעה חשש מפניהם.

4. הטענה של הפרת חיסיון לא נטענה בבית משפט קמא, הוא לא חל כשיש עבירה פלילית והמערער ויתר על החיסיון כשהביא את הקלטת למשטרה.

5. טון אמירת הדברים לא מלמד אם מדובר באיומים, שכן איומים יכולים להיות נאמרים בטון שקט.

לא למותר לציין, כי טיעוני ב"כ המשיבה בבית המשפט הופרעו לא אחת על ידי המערער, כפי שעשה גם במהלך טיעוני בא כוחו, וגרמו להוצאתו מהאולם עד תום טיעוני ב"כ המשיבה ותחילת טיעוני בא כוח המערער.

1. לאחר שעיינו בפרוטוקול הדיון בבית משפט קמא, בהודעות המערער, בתמליל השיחה המוקלטת, בסיכומי ב"כ הצדדים בפני בית משפט קמא ובטיעוניהם בפנינו, הגענו למסקנה כי הרשעת המערער על ידי בית משפט קמא בדין יסודה ולא נגרם כל עוול למערער מהרשעתו או מכך שבית המשפט קמא לא קבע במפורש את מהימנותה של המתלוננת, כטענתו.
2. עיון בהכרעת הדין של בית משפט קמא מעלה, כי הוא הסתמך בעיקר על תמליל הקלטת שהביא המערער למשטרה, אך לא נמנע מלהתייחס לעדות המתלוננת בפניו בכל הקשור להשפעת אותם דברים שאמר המערער במהלך השיחה ביניהם עליה, ולטענות המערער, אותן דחה, בכל הקשור בכוונתו לאיים עליה ולהקניט אותה.
3. בית המשפט קמא לא התעלם מהסתירה בין דברי המתלוננת לבין הדברים שאמר המערער במהלך השיחה כפי שהוקלטו על ידו, אך גם לטעמנו לא מדובר בסתירה שיש בה כדי לפגוע במהימנות דברי המתלוננת, אשר נתמכים במה שנשמע בשיחה וברקע לשיחה נושא הרשעת המערער כפי שתואר ברישא הכרעת הדין.
4. אנו דוחים מכל וכל את טענת המערער ובה כוחו לפיה, בית המשפט קמא לא שמע בעצמו את הקלטת של השיחה נושא הכרעת הדין, שכן בית המשפט כתב בהכרעת הדין שעשה כן והמערער לא הביא כל ראיה לסתור אמירה זו. משכך, איננו רואים כל נימוק להעמיד במבחן את דברי בית משפט קמא בכל הקשור לשמיעת הקלטת.
5. לא למותר לציין בעניין זה, כי בית המשפט קמא קבע שבסוף השיחה הושמעה קללה על ידי המערער, המערער מודה בהשמעת הקללה אך טוען כי זו נאמרה לאחר תום השיחה בינו לבין המתלוננת.
5. המתלוננת לא העצימה בעדותה את האיומים שהפנה המערער כלפיה, כלפי בתו וכלפי אביו ולא התכחשה לכך כי בצד כל איום באה אמירה של המערער שלא יממש אותו.
6. עם זאת, מקובלת עלינו, כפי שהייתה מקובלת על בית משפט קמא ששמע את דבריה והתרשם מהם, התרשמותה שהמערער מאיים עליה גם אם הוא אומר שלא יממש את האיומים לגרום למותה, למות בתו ולמות אביו לאור החזרה שלו על האיומים והקשר הדברים ביניהם לבין מטרת השיחה וחוסר שביעות רצונו מההמלצה שהמליצה המתלוננת לבית משפט קמא בעניין שהיה קריטי לגביו.
6. אף אנו, כמו בית משפט קמא, איננו מתעלמים מתגובותיה המרגיעות של המתלוננת במהלך השיחה בינה לבין המערער, אך אין בכך כדי להעיד שלא פחדה מהדברים, שכן הקשרם מלמד כי התכוונה להרגיע את המערער ולגלות אמפתיה למצוקה שבה היה נתון.

כך גם אין בשיהוי בהגשת התלונה כדי ללמד על העובדה שהמתלוננת לא פחדה מאיומי המערער, שכן בניגוד לשיחות קודמות שהיו ביניהם ושגם בהן הושמעו דברים לא נעימים מפי המערער, הרי במקרה של השיחה נושא ההרשעה, פנתה המתלוננת לגורמים הממונים עליה וסיפרה להם על תוכן השיחה ועל תחושת הפחד שחשה במהלכה ולאחר מכן, בטרם פנתה למשטרה.

משכך, אין בשיהוי בהגשת התלונה לאור ההסבר המהימן של המתלוננת על בית משפט קמא ועליו, כדי להצדיק את טענת המערער בעניין זה, לפיה המתלוננת לא ראתה בדבריו משום דברי איום.

7. אנו דוחים מכל וכל את טענת המערער שהמתלוננת "משכה אותו בלשון", שכן תגובות המתלוננת לדברי המערער, כפי שעולה מתוכן השיחה ומפורט בסעיף 11 להכרעת הדין, מעלות שהמתלוננת לא ניסתה למשוך את המערער בלשונו, אלא ניסתה להפסיק את השיחה ביניהם, כפי שאמר המערער עצמו בחקירתו הנגדית, אם כי ללא הצלחה.

8. כפי שאין אנו רואים נימוק להתערב בקביעת בית המשפט קמא באשר לדבריה המהימנים של המתלוננת בפניו, מהנימוקים המוצדקים המופיעים בהכרעת הדין, כך איננו רואים נימוק להתערב בקביעת בית המשפט קמא באשר לחוסר האמון שנתן בדברי המערער, לאור הסתירות בין ההסברים שמסר לדברים שאמר בשיחה, בהודעתו במשטרה ובעדותו בבית המשפט קמא, שכן מדובר בקביעות המתבססות לא רק על הדברים שנאמרו במהלך השיחה, אלא גם על דברים שנאמרו באולם בית המשפט ואשר מהם התרשם בית המשפט קמא במישרין.

9. הלכה פסוקה היא שערכאת ערעור לא מתערבת בקביעות מהימנות של הערכאה הדיונית, שראתה את העדים והתרשמה מהם, אלא אם קיימים חריגים להלכה זו, שאינם קיימים במקרה שבפנינו.

אין בעובדה שבית המשפט קמא יכול היה לבסס את ממצאי המהימנות על סמך שמיעת השיחה המוקלטת בנוסף לדברי המתלוננת והמערער בפניו כדי להצדיק התערבות בממצאי מהימנות מבוססים שקבע בית המשפט קמא, גם לאחר שעיינו בעצמנו בתמליל השיחה המוקלטת, שהוגש ללא כל התנגדות ומבלי שמופיעים בו תיאורים באשר לדרך אמירת הדברים על ידי המערער והמתלוננת.

10. גם אם נכונה טענת המערער, אשר לא נתמכת בתוכן התמליל שהוגש בהסכמה, כי הדברים נאמרו בשקט ולא בטון מתלהם שניתן היה לפרש אותו כאיום, ומשכך לא היו דבריו דברי איום, הרי אין הכרח שבדברי איום יאמרו בטון מאיים, אלא הם יכולים להיאמר בטון חלש ובצורה של תחנונים.

כך גם אין בעובדה שכחלק מאמירת הדברים כפי שהובאו בפני בית משפט קמא בתמליל כולו וצוטטו בהרחבה בהודעת הערעור, אמר המערער שאינו מתכוון לממש את האיומים כדי להוציא את הדברים מכדי פשוטם, כאשר

כל אדם סביר היה מפרש אותם כאיומים גם מבלי להתעלם מהדברים שאמר המערער לאחר אמירתם.

11. אנו דוחים מכל וכל את טענת החיסיון שהעלה ב"כ המערער לראשונה בהודעת הערעור ובטיעונו בפנינו, ולא רק מן הטעם שעשה כן, אלא גם מאחר ודברי המתלוננת שנאמרו לה על ידי המערער בכל הקשור לשיחת הטלפון נושא כתב האישום, מהווים עדות על עבירת איומים ומשכך לא חל עליהם חיסיון.

בנוסף, העובדה שהמערער הביא למשטרה את הקלטת עליה מוקלטים, בין השאר, דברי האיומים נושא הרשעתו, מלמדת שהוא ויתר על החיסיון על מנת להוכיח את חפותו, גם אם לא הצליח בכך.

12. לאור כל האמור לעיל, ובהתאם לפסיקה הנוהגת בכל הקשור לפרשנות של עבירת האיומים כפי שהובאה על ידי בית המשפט קמא, מקובלת עלינו הקביעה המשפטית של בית המשפט קמא, לפיה התקיימו בדברים שאמר המערער למתלוננת, גם בהקשר לכל השיחה, היסודות העובדתיים והנפשיים שנדרשים להוכחת עבירה הזו.

13. אנו דוחים את הערעור.

המערער יתייצב בפני הממונה על עבודות שירות לקליטה והצבה ללא צורך בהחלטה שיפוטית נוספת ביום 3.6.18 בשעה 08:00.

התנאים שנקבעו לעיכוב ביצוע עבודות השירות יעמדו בתוקפם עד לסיומן.

ניתן היום, ט' ניסן תשע"ח (25 מרץ 2018) במעמד ב"כ הצדדים והמערער.

נאוה בכור, שופטת

**דנה מרשק מרום,
שופטת**

**אברהם טל, נשיא
אב"ד**